

I II III IV V VI VII VIII IX X XI XII XIII XIV XV
I II III IV V VI VII VIII IX X XI XII XIII XIV XV

HI HA DIES...

Sense veu ni ombra

Dia I

Trobar-me sense tu, a fosques, darrera de l'espill:

caiguda, amoïnada i fugitiva...

Trobar-me sense jo, a la llum, davant de l'armari:

que encara hi guarda les teves coses...

aixecat, perenne, tranquil i calmat.

Trobar-nos sense nosaltres, a l' intempèrie, al costat d'aquell arbre:

que un dia ens va fer ombra...

Aquells records units, folls i ja llunyans.

Dia II

Parlar i tocar la feblesa dels teus ulls,
de la teva mirada captivadora.

Sentir- te i esborrar-te punt per punt del meu destí,
fins que no quedi res del que vas ser.

Ara... vull abraçar-te i tornar a dibuixar-te dins del meu cor,
però aquest cop sí, talment com jo voldria que fossis.

Si no és així... si tu no ho vols...

només em queda deixar- te anar, sense aturar- te,
sense suplicar-te...

Dia III

Tornar a tu i començar el dia.

Què m'ofriràs avui...

Sento que t'allunyes poc a poc

de l'essència de la meva vida;

Només vull arrencar, del teu cor, aquella fugida.

Puc entendre que només sigui un joc per tu...

Amb tu redescobreixo la naturalesa més primitiva de l'amor.

Res ens lliga, però tot concorda.

Esforça't va, i comencem de nou la partida.

Dia IV

Mirar- te i despertar-me intrigada,
un cop més.

Buscar-te i no trobar-te,
com sempre.

Imaginar-me que el teu viatge serà curt,
aquesta vegada.

Afanyar-me per no perdre't.

Dia V

Abandonar-te, deixar-te anar sense respiració,
amb ells.

Provar-te i olorar la teva frescor, que quasi és perfecta.

Deixar de respirar per conservar-te dins meu.

Per un moment la teva roba m'ha portat a tu.

Quin èxtasi!

M'apassiona aquesta unió tan mística.

Sóc captiva de la teva essència.

Si no és perquè ja no hi ets,

sentiria que ets omnipresent.

Dia VI

Cau la melancolia en mi,
sensació d' un gest, d'una paraula,
d'una mentida.

Cau l'enyorament del que vaig ser,
d'un lloc, d'un naixement.

Cau aquell moment tant meu,
com m'agrada divagar sense profit.

Cau tot al meu voltant i recullo la teva mirada postrada,
al terra.

Abatuda, torno a la realitat del que sóc.

Dia VII

Agafó els teus peus que estan damunt de l'Orinoco,
i tu, camines dins de la teva selva, el teu cos.

Aquesta densitat que no em deixa veure't en essència.

Em deixo portar pel camí que em vols fer descobrir.

Em desprec de tot allò que em priva d'arribar a tu.

Agafó las teves mans, que abrasen de saviesa,
i camino damunt la terra humina i absorbent.

Enfrontant, ara sí, el destí que em proposes.

Dia VIII

Deixo en el camí la teva maldat que ja no vol fer-se,
inútil.

Aprofito el silenci i la seva melodia...

El dia és ferotge i metafòric.

Esgarro la pell del delinqüent,
neta i quasi intacta per les llàgrimes.

Transgressors del que fins ara havíem establert.

La teva llei vulnera el meu alè, la meva naturalesa

Dia IX

Sento les primeres gotes de pluja que van caient,

i de sobte un calfred recorre tota la meva pell...

la teva figura, la teva imatge i els teus ulls

tornen, de no sé on, al meu pensament.

Plou a fora amb més força

i el teu record és ara més intens.

Deixo lliure tot el que tinc dins

i et veig nítid, ara sí, sense cap impediment.

Sento ja lluny la remor dels trons,

com la tempesta va morint...

Amb ella els teva presència es dissol dintre la meva ment.

Dia X

Viatjo transcendentalment a les costes del Pacífic

i m'envolto de la teva brisa, petita, subtil...

Viatjo emocionalment a les costes de l'Atlàntic

i m'agafo a la teva mirada, aïllada.

Viatjo minuciosament a les costes mediterrànies i
em quedo aquí somiant com estar en d'altres oceans.

És aquí on he trobat, finalment, la calma,
i és d'es d'aquí on començaré els meus viatges...

Dia XI

Envoltada d'un parell de pins oloro el mar de pluja;

salada, aspra i eixuta.

Envoltada del pinar caigut observo el terra verd pàl·lid, de mort;

ombres, silenci i mut.

Envoltada d'aquest món superficial sento les riallades d'un déu;

immens, justicier i moribund.

Dia XII

Desperta, avui és el dia del silenci;
desperta, cuita, avui és el dia de l' holocaust;
desperta, avui vindran a per tu, a per mi i a per tots.

Compte! No afluixis!

Camina i desperta dins del meu món;
dins del teu somni.

Només aquí trobaràs la pau i la quietud que et mereixes.

No paris de parlar, no paris de cridar, descansa, si vols...

però no deixes mai el teu vol.

Dia XIII

I em pregunto, quan es pot ser d'una terra?

Si parles la seva llengua... ho ets és?

Si hi vius per més d'una dècada...ho ets?

Si lluites com ells i amb ells... ho ets?

Si hi somies...ho ets?

Si...t'hi sents...ho ets?

Sí, la meva llengua és el català,

Sí, la meva terra es Catalunya, doncs...ho sóc?

Sí!

Dia XIV

L'esperit es nodreix de les teves vivències.

S'omple i madura d'allò que has estat i que has fet.

A quin calaix van a parar aquelles coses que has sentit?

El temps...

El pas del temps tritura poc a poc les teves mentides.

I m'obliga a deixa passar el teu esperit...

I a més, extirpo la dolçor amarga d'allò maliciós.

El temps...

El pas del temps ens obliga a tancar els calaixos del passat,

que segur em costaran d'obrir el pròxim cop.

Manipulo els dies que van passant i deixo de pensar en el futur.

Dia XV

El final dels temps extreu, del meu fons, una estranya nostàlgia,
que s'amoïna per no estar allí.

Sé, que en algun racó, sóc diferent: espontània, decidida i afligida.

Racó i pensaments abstractes envoltant la meva curiositat,
ja no hi ets, ja has marxat.

Penso que encara queda alguna cosa de tu, alguna cosa de mi:
la carícia.

Recordo la tendresa amb que uníem les mans,
com a preludi d'un acte dolç i letàrgic.

M'esforço en no oblidar la tendresa dels teus llavis
que en la penombra de l'habitació em regalaven la felicitat.
Guardo intacte, en la memòria, la reacció de la meva pell...
amb els jocs teus dits.